

Puigdemont juarista

written by Daniel Laspra | 9 de gener de 2018

Aquests dies de Nadal han estat una necessària pausa davant les hores trepidants que ha viscut la història de Catalunya. Com passa sovint, després dels torrons venen les ressaques emocionals, si a això sumem que a alguns us dóna per (re)llegir Pla és normal tanta somnolència, vull dir que amb els nostres líders fugits o rendits a l'enemic és fàcil que algun dèbil s'apunti al diazepam autonòmic.

Fora conyes jo sóc realista, miro el passat any amb joia i com molts altres encara em tremola la mà del cop d'efecte que vam clavar el darrer 1 d'octubre, hem demostrat que malgrat la insistència dels nostres dirigents per tractar-nos com bestiar som capaços de ser sobirans i quan toca fem quelcom més que processons.

La realització del referèndum ha estat un èxit col·lectiu i els intents de malbaratar el mandat democràtic no han reeixit, ans el contrari.

Estic d'acord que molts esteu decebutos, però mireu enrere, sentiu-vos orgullosos de com entre tots hem arrencat les males herbes que es menjaven el tros, cadascú és on ha decidit estar i per això, malgrat tot, el president de la República és i ha de ser Puigdemont. La pregunta no és el *com* sinó el *perquè*, el M.H. Sr. Puigdemont ha de continuar sent el president perquè després de l'ensulsiada del 27 d'octubre la seva figura és, ara mateix, l'única que serveix la legitimitat de reconduir el mandat del referèndum. No es tracta de la persona sinó de la institució, que cap mà aliena decideixi el seu futur sinó ell mateix, el país no necessita més titelles sinó persones dretes i serenes que liderin el projecte comú referendat tants cops pels electors.

Segur que molts us preguntareu com ho farem, la resposta és

senzilla: fent-ho, pels més legalistes dir-vos que l'Estatut de Catalunya parla de la inviolabilitat del Parlament, és a dir, que les seves decisions són sobiranes i no cal dir que la seva autonomia organitzativa és una premissa bàsica d'aquesta inviolabilitat, fins i tot els apocats constitucionalistes haurien de reconèixer que el Parlament català és un òrgan amb independència administrativa plena, això permet fer una investidura telemàtica o, donat el cas, una sessió fora de la seu oficial de la Ciutadella. Per descomptat que el bloc colpista amenaçarà amb noves violències perquè forma part del seu dret a *pataleta*, ja ho vam veure fa poc en plenari, però ¿hi ha cap precedent amb el qual puguem escometre als pesats habituals? Sí, precisament un que farà prou ferida entre les ànimes en pena de la transició.

En un temps no tan preterit, les forces de la reacció ara mal anomenades del "155" s'alçaren també contra l'ordre establert i concretament van voler liquidar, com sempre, l'autogovern. Així, després d'un conflicte (in)civil, els insurrectes assoliren el control efectiu del territori el febrer de 1939, davant d'aquests fets els polítics catalans lleials emprengueren el camí de l'exili, segur que us sona.

Les autoritats catalanes, lluny de rendir-se com alguns volen fer ara, resistiren, i un dia d'agost ben calorós de 1954, els parlamentaris que havien sobreviscut a la guerra, als camps de concentració francesos i als nazis, es reuniren allí on la colònia de refugiats era més forta, Ciutat de Mèxic, concretament en un palauet que feia d'ambaixada espanyola al carrer Londres número 7, del barri de Juárez. Com que la República Mexicana no havia reconegut el govern dels facciosos, aquell edifici era el darrer bocí de democràcia que restava d'Espanya.

En aquest ple excepcional assistiren físicament nou diputats i altres disset delegaren el vot, en una sessió històrica s'escollí president de la Generalitat el M.H. Sr. Tarradellas, fou aquesta persona el més alt representant de Catalunya a

l'exterior i entre els resistents a l'interior. Prova d'aquest reconeixement fou que el primer govern "democràtic" espanyol, durant la transició el va ratificar com a interlocutor vàlid amb el nou règim monàrquic successor de la dictadura, és a dir, els franquistes i els seus successors reconeixien la legitimitat del president de la Generalitat escollit pels representants del poble català.

La sessió per investir president fou extraordinària en tots els sentits, per ser il·legal des del punt de vista de l'ordenament jurídic espanyol vigent i antireglementària si ens fixem en les previsions del Parlament derivat de l'Estatut de 1932.

Si els sectors més rancis de la societat catalana que tant veneren el Marquès de Tarradellas varen estar d'acord a acceptar aleshores un president extraterritorial, amb més raó haurien ara de reconèixer que vivim circumstàncies excepcionals que obliguen a ratificar el president Puigdemont.

Com he dit abans, no es tracta de perpetuar una persona sinó de preservar una institució. Si amb un afusellament no van ser capaços d'acabar amb la Generalitat, no hauríem de permetre que avui dia un grup de facinerosos ho puguin fer, perquè acceptar que el president sigui remogut i posat a l'arbitri d'estrangers invalida Catalunya com a subjecte nacional i els electors catalans com a *démos* en aquest territori.

Fou el revolucionari i president de Mèxic, Benito Juárez, que tot reformulant el nostre amic Kant digué «Entre els individus, com entre les nacions, el respecte al Dret aliè és la pau», per això cal respectar les lleis dels altres com ho fem amb les nostres. Si fem cas a aquest advocat indígena esdevingut pare de la pàtria mexicana, sabrem que la Llei és la nostra espasa i el nostre escut: el nostre escut és el plebiscit de l'1 d'octubre, la nostra espasa la Llei de Transitorietat Jurídica i el M.H. Sr. Puigdemont, el notari de la República, aquell que ha de donar fe davant tercers de la

voluntat de tot un poble. Així que recordeu: mai podrem exigir respecte per les nostres institucions si no sabem defensar-les per damunt de tot, de tothom i fins a les darreres conseqüències.